treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 440 | Barcelona, 26 d'abril de 1.976 | Preu: 10 pessetes

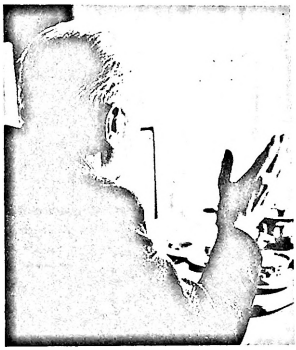

López Raimundo comenta la reunió Consell-Tarradellas

"La reunió Consell-Tarradellas és la resposta de l'oposició al projecte fraguista de règim especial per a Catalunya"

La premsa de Barcelona ha recollit i comentat àmpliament el comunicat aprovat a la reunió celebrada a París, els dies 10 i 11 d'abril, entre el Consell de Forces Polítiques de Catalunya i el President de la Generalitat a l'exili, senyor Tarradellas.

Gregori López Raimundo que, juntament amb Josep Solé Barberà va representar el PSUC en l'esmentada reunió, ha contestat en els termes següents a les preguntes que li hem fet:

1.- La premsa ha donat tanta importància a aquesta reunió perquè només

(passa a pàgina 2)

Primer de Maig

Com cada any, el Primer de Maig torna per agermanar-nos entorn de la causa obrera i internacionalista amb milions i milions d'homes i dones de tot el món que celebraran, com nosaltres, el Dia Internacional dels Treballadors.

En 1886 morien executats a Chicago uns obrers anarquistes per haver participat en una manifestació per la jornada de 8 hores. La Internacional Socialista declarava el Primer de Maig, data dels fets de Chicago, dia dels treballadors i cridava a fer vagues i manifestacions aquell dia a tot el món. El primer any de la seva celebració, 1890, hi hagué vaga a 138 ciutats i a algunes zones mineres de França; manifestacions a Milà, Torí i altres ciutats italianes, així com a Bèlgica, Suècia, Gran Bretanya, Portugal i -il.legalment- a Varsòvia i Lodz. A Alemanya, la socialdemocràcia va celebrar assemblees el diumenge 4 de maig. A Madrid, Bilbao, València i Barcelona hi hagueren també manifestacions importants, així com a Mataró, Vilanova i la Geltrú i Olot. Els anarquistes van dur a la vaga nombroses empreses de Barcelona, Sabadell, Reus, Vic i altres ciutats. Amb el Primer de Maig, doncs, l'internacionalisme obrer deixava de ser un simple principi per esdevenir una força material, expressió d'una disciplina i una organització internacional. I la jornada esdevenia un símbol de la lluita obrera per les reivindicacions socials i polítiques dels treballadors.

Jornada d'afirmació obrera i de lluita per la llibertat sindical, per la democràcia i contra la dictadura: això es el que serà, també enguany, el Primer de Maig a Catalunya i a tot Espanya. El PSUC ha donat el seu suport a les iniciatives de les CC.OO., així com a la crida de dos centenars de treballadors de diverses tendències sindicals (CC.OO., UGT, USO i SOC) a una manifestació el dia 1 a Barcelona. Enfront de les maniobres reformistes del govern, que aspiren a limitar o anul.lar el paper de la classe obrera en els canvis democràtics que s'atansen, aquest Primer de Maig serà una ocasió d'expressar la voluntat de protagonisme dels treballadors en el procés que duu a la democràcia, protagonisme essencial per garantir que els canvis siguin realment democràtics. Per aquesta raó, la significació d'aquest Primer de Maig no és sols obrera, sinó democràtica en general. I destaca on se situa avui el centre de la batalla política: entre una pseudodemocràcia limitada i la democràcia real, sense limitacions, que restitueixi la sobirania i el protagonisme al poble sobre la base de la reconciliació i l'amnistia.

No, al referèndum!

Vegeu editorial, pàgina 3

López Raimundo comenta...

(ve de la pàgina 1)

la seva celebració ja expressa el rebuig de l'oposició catalana, representada pel Consell, al projecte franquista de règim especial per a Catalunya que, gairebé els mateixos dies, presentava oficialment a Barcelona el ministre de la Governació. La reunió de París és un no rotund a la pseudo-mancomunitat que ofereix en Fraga, la reafirmació de la posició ruptur ista del Consell i de la reivindicació del Govern Provisional de la Generalitat i de l'Estatut d'Autonomia del 1.932 per al període constituent que s'obrirà a partir de la ruptura democràtica.

2.- La reunió de París ha ratificat la posició del Consell respecte que per constituir el Govern Provisional de la Generalitat caldrà tenir en compte la totalitat de les forces polític-socials catalanes, i en especial l'Assemblea de Catalunya, el rellevant paper de la qual en les mobilitzacions populars dels darrers mesos destaca justament el comunicat.

3.- El tema més discutit a París ha estat el de l'actitud que cal adoptar davant de la nou nada "Coordinació Democràtica" -que el PSUC considera que és una passa decisiva devers la unitat global de l'oposició que el canvi reclama- i envers el conjunt de l'oposició espanyola. El criteri que va prevaler a la reunió és que el Consell ha de propiciar la negociació i el pacte amb els organismes de coordinació democràtica del conjunt de l'Estat espanyol -compresa, és clar, "Coordinació Democràtica"- però que en el Comunicat no se n'havia d'esmentar especialment cap.

4.- El Consell i el President de la Generalitat a l'exili s'han compromets a mantenir una relació freqüent i actuar de comú acord en les qüestions que afectin les relacions de Catalunya amb l'Estat espanyol. Aquest compromís s'inscriu en la línia que sempre ha defensat el PSUC, favorable al fet que l'oposició catalana -sense exclusió de cap mena- sigui una unitat a l'hora de negociar amb l'oposició dels altres pobles d'Espanya. Tot i que el Consell i la Presidència de la Generalitat són entitats independents que operen en plans distints, la seva actuació coordinada hauria de beneficiar la lluita unida per la plena conquesta de les llibertats polítiques i nacionals a la qual es crida el poble de Catalunya en el paràgraf final del Comunicat de París.

Crec, en resum, que la reunió de París consolida el Consell i que servirà per afavorir la marxa devers la ruptura pactada, tant a Catalunya com a escala de tot Espanya.

Cop d'ull

Llistes negres a T.V.E.

Comentaris insistents que circulen entre els treballadors de TVE indiquen que unes 200 persones que treballen a Prado del Rey i unes 60 a Miramar figuren en unes llistes de "no recomanables" i estan destinades a ser despatxades. Simples rumors? En tot cas, hi ha un fet ben segur: als estudis de Barcelona són ja cinc les persones que han estat despatxades. La raó: el fet de tenir idees democràtiques o avançades.

Assemblea Democràtica de Cornellà

L'esforç de les forces polítiques i socials de Cornellà han permès, a la fi, arribar a la constitució de l'Assemblea Democràtica, adherida als quatre punts de l'Assemblea de Catalunya i directament interessada per la conquesta sectorial de zones de llibertat a Cornellà. El procés de constitució ha estat lent però obert i democràtic, tot i que aspira encara a recollir les aspiracions democràtiques de sectors de la població que encara no s'han manifestat.

Espais naturals no protegits

"Els espais naturals protegits a Espanya constitueixen el 0,1% de la superfície total, mentre que la mitjana europea és del 10%", ha indicat el científic Oriol de Bolós, que recentment ha presidit un seminari sobre el tema celebrat a Barcelona.

Última hora

Més sobre l'amnistia laboral

Els obrers Josep Martínez i Carles Navales, despatxats d'ELSA a causa de la vaga de 52 dies que paralitzà l'any passat tot el Baix Llobregat, han decidit de romandre asseguts en actitud pacífica des de dissabte 24 d'abril davant de la porta de l'empresa com a gest reivindicatiu de la seva readmissió i la de tots els acomiadats. Valent-se de la força moral que els dóna la readmissió dels de SEAT, els d'ELSA donen aquest pas i criden els despatxats de totes les empreses a secundar la seva actitud. Ja han rebut molts testimonis afectuosos d'adhesió dels companys de fàbrica, d'amics d'altres empreses i de nombrosos vianants. En Xirinacs els ha expressat el seu suport.

Tenim notícia que a TUBAUTO i CORBERÓ els acomiadats han pres una actitud idèntica.

Domènec Martínez, detingut

"El passat 18 d'abril foren detinguts a Madrid vuit dirigents de la 'Unión de Juventudes Comunistas de España'" -diu una declaració del Comitè Executiu de la Joventut Comunista de Catalunya del 23 d'abril-. "Domènec Martínez García, José Luís Aparicio Sanz, Concepción Fondo García, José María Dupla del Moral, Víctor Viñales Edo, Rafael Carmona Muñoz i Elías Martínez Cava Carrasco han romàs vuit dies a la Direcció General de Seguretat sotmesos a tota mena de vexacions i maltractaments com a conseqüència d'una aplicació totalment arbitrària del Decret-Llei Antiterrorisme".

Des de TREBALL ens adherim a la indignació i a la protesta de la J.C.C. davant d'aquest acte de repressió que novament posa de manifest la política discriminatòria del poder enfront de l'oposició democràtica, exemplificada fa poc en la detenció dels quatre membres de "Coordinación Democràtica" i dels manifestants de Madrid del dia 3, així com en la sistemàtica repressió violenta que es ve aplicant a Euskadi i que acaba de costar una nova vida. En el cas dels joves comunistes, això és particularment visible pel fet de produir-se la detenció el mateix dia que estava reunit, amb la tolerància governativa, el Congrés de la UGT. D'altra banda, l'aplicació d'un decret tan indignant com l'Antiterrorista, denunciat per quasi tota l'opinió del país, augmenta la gravetat del cas.

La declaració de la J.C.C. acaba dient: "Domènec Martínez García, membre del Comitè Executiu de la Joventut Comunista de Catalunya, és l'únic dirigent d'una organització política catalana presoner del reformisme de Madrid. Per això, la Joventut Comunista de Catalunya crida tots els demòcrates catalans a manifestar la seva repulsa per aquesta detenció i a exigir la seva immediata llibertat, com també la dels altres dirigents de la U.J.C.E."

EDITORIAL

Referèndum? El que cal és la llibertat

Encara no formulada la proposta d'un referèndum per part del Govern, s'alcen ja veus i opinions per discutir el contingut de les qüestions que es sotmetrien a vot. La discussió, a més d'especulativa, és bizantina. Si bé les mesurades indiscrecions o avenços de membres del Govern com Areilza, subministren certes informacions sobre les intencions de l'equip Arias, tot sembla assenyalar que els propòsits no van més enllà del designi de fer plebiscitar un text les opcions del qual sols podrien ser la dolenta o la pitjor. Pel biaix de votar una reforma a la llei successòria s'obviaria a la decisió popular sobre el caràcter de les institucions i de la monarquia. Per l'artifici d'autoritzar el govern a practicar una reforma -els termes i ritmes de la qual s'oculten curosament- s'estendria un xec en blanc a un equip que ha donat prous mostres de voluntat retardatària i paralitzadora.

Dit això, cal entrar de ple en el fons de la qüestió. No es tracta d'acceptar o negar el mecanisme del referèndum per ell mateix, si bé cal recordar que la seva utilització és gairebé sempre estranya a l'exercici normal dels drets democràtics i que massa sovint exhala un tuf dubtós. El descrèdit de la fórmula a casa nostra és evident i de record immediat; els seus antecedents foren els diferents referèndums a què es va lliurar el franquisme, amb els quals, amb percentatges atufdors de vots favorables fins i tot amb escreix sobre la totalitat del cens electoral), pretenia legitimar textos i lleis nascuts de la sola voluntat del dictador i del seu aparell de poder. El senyor Fraga Iribarne, ministre de la Informació precisament en temps d'un dels referèndums, sap prou bé com es maneguen les xifres i ara, des de Governació, es deu creure en condicions de preparar una tupinada general.

Perquè qualsevulla consulta -no importa ara la fórmula- sigui vàlida i respectable, li calen unes mínimes condicions, prèvies a la seva celebració: la llibertat per a tots els partits polítics i per a les seves campanyes de propaganda; el reconeixement pleni la garantia de l'exercici dels drets de reunió, d'expressió i d'associació; el lliure accés als mitjans de comunicació social sense restriccions (i no cal dir que especialment als que controla l'Estat, com la ràdio i la televisió).

No som només els comunistes els qui exigim aquestes condicions mínimes i prèvies perquè es pugui parlar d'una consulta. De pertot sorgeixen veus i opinions en aquest mateix sentit. El senyor Gil Robles s'ha expressat netament en aquests termes. A "Mundo Diario", el columnista Àlvarez Puga ha avançat argumentacions similars. "Els camins (per arribar a la democràcia) són més senzills i més directes", ha escrit.

El que cal no és un referèndum, sinó que, d'una vegada, els governants que s'autoanomenen reformadors, si ho són, escoltin el clam popular, l'exigència de la majoria, que dia darrera dia es fan sentir. La resta no és més que voluntat d'ajornar els canvis i de perllongar la vida de fórmules i d'institucions condemnades per la història.

Amnistia sense discriminació

El govern Arias-Fraga, malgrat la seva curta existència, és culpable d'un tràgic balanç de sang i repressió que el caracteritza com institucionalitzador de la violència antidemocràtica des del poder.

La classe obrera i les forces més conseqüentment democràtiques, i en particular els comunistes, són l'objectiu preferent de la veònia del reformisme.

A Vitòria, Elda, Tarragona i Basauri es va disparar a matar i van caure sense vida treballadors que reclamaven pacíficament els seus legítims drets. Neguen l'amnistia i disparen contra els presos polítics que cerquen la llibertat, i cau l'Oriol Solé Sugranyes. Mantenen una política antibasca i d'ocupació d'Euskadi i exasperen la joventut basca; s'origina una dinàmica de terror i cauen més víctimes; es multipliquen els xocs armats -"si volen guerra la tindran", proclama en Fraga- i més vides són immolades: hom mena la policia armada i la guàrdia civil a l'enfrontament violent amb les masses populars i es propicien més morts. Només en aquest clima de violència, creat pel govern Arias-Fraga, hi poden haver accions tan desesperades i condemnables com la mort de l'industrial Berazadi.

No cal dir que si el Govern hagués promulgat l'amnistia que els pobles d'Espanya reclamen amb unanimitat, la situació fóra molt diferent. S'hauria fet la primera i decisiva passa devers la necessària reconciliació nacional.

Però en Fraga ha tingut la poca vergonya de dir que "no hi haurà amnistia perquè no és necessària..." i que "cap govern no pot amnistiar els delictes de violència i de sang".

Així, ensems que no s'amnistien els fets polítics no violents, que a qualsevol país del món civilitzat constitueixen l'exercici dels drets ciutadans, i es manté a la presó en Simón Sánchez Montero, Lobato, Romero Marín i tants d'altres, i empresonen Camacho, Dorronsoro, Trevijano, Aguado, Tamames, Bardem, Triana i Sauquillo, i desenes d'espanyols cada setmana, hom intenta crear un clima que, un cop arribat el moment de no poder impedir la promulgació de l'amnistia, permeti excloure'n els presos polítics acusats de terrorisme.

L'amnistia que l'opinió pública nacional i internacional reclama és una amnistia total, sense discriminació de cap mena. Amnistia que deixi enrere totes les responsabilitats d'aquest període històric i permeti la reconciliació nacional.

Si no, amb més raó que no pas exigir responsabilitats per les accions violentes exercides des de l'oposició, se n'haurien d'exigir als culpables de les tremendes violències exercides des del poder: des dels policies assassins i torturadors fins als polítics del règim de dictadura, als signants de les penes de mort de centenars de milers de demòcrates...

No, aquest no és pas el camí del futur democràtic.

L'única amnistia dictada des del poder franquista correspon a un decret del 23 de setembre de 1.939 que diu textualment: "S'entendran no delictius els fets que haguessin estat objecte de procediment criminal per haver-se qualificat com a constitutius de qualsevol dels delictes contra la CONSTITUCIÓ (República), CONTRA L'ORDRE PUBLIC, INFRACCIÓ DE LES LLEIS DE TENENCIA D'ARMES I EXPLOSIUS, HOMICIDIS, LESIONS, DANYS, AMENAGES I COACCIÓ, I DE TOTS AQUELLS QUE HI GUARDIN CONNEXIC, executats des del dia 14 d'abril de l'any 1.931 fins el 18 de juliol del 1.936, per persones de les quals consti de manera certa la seva ideologia coincident amb el Movimiento Nacional i sempre que aquells, per la seva motivació POLITICO-SOCIAL es poguessin estimar com a protesta contra el sentit antipatriòtic de les organitzacions i govern que amb la seva conducta van justificar l'ALÇAMENT."

Fraga, ministre de Franco, està ben situat per conèixer aquest decret. I, encara que no es pot establir un paragó entre els delictes que es varen amnistiar llavors i els que cal amnistiar ara, esdevé indubtable, per totes les raons que hem donat, que no és admissible cap discriminació en la promulgació de l'amnistia, que ha de ser total, sense distinció de cap mena, e immediata. Es un deure de tothom redoblar la lluita per fer-la realitat ara mateix.

Cap a un sindicalisme nou

La complexitat de la situació creada per la crisi econòmica en els darrers anys, així com la flagrant inutilitat de les estructures sindicals oficials per a defensar els interessos de la classe obrera al nostre país, han plantejat al moviment obrer la necessitat d'avançar cap a unes formes d'acció més elaborades, més en la línia del que avui preocupa els sindicats europeus, malgrat les dificultats "institucionals" en què ens trobem. I així, del sindicalisme de la reivindicació immediata que es polititzava sola a causa de la repressió, hem passat -mantenint encara gran part de les seves característiques- a unes formes d'actuació sindical més complexes, més elaborades, en funció d'una anàlisi més acurada de la realitat i amb una clara vocació d'incidir-hi.

Un dels exemples d'aquesta nova capacitat de reacció del moviment obrer el trobem a Catalunya aquests darrers anys en la resposta al Pla de Reestructuració de la Indústria Tèxtil Llanera, feta pels treballadors de Terrassa i Sabadell l'any 1.974, on s'afirmava: "Els treballadors no ens hem oposat mai a una modernització de l'economia que hauria de portar a un augment de la riquesa disponible per a tots, però volem assenyalar les conseqüències negatives per a la classe obrera d'una introducció no planificada del progrés tècnic, que no portarà l'increment del benestar social."

També la resposta dels treballadors als expedients de crisi d'empreses com SEAT l'any 1.974, i SIEMENS i AEG l'any passat, és un exemple d'aquesta maduresa del moviment obrer, en presentar solucions que anaven molt més enllà de l'empresa i s'enfrontaven amb una anàlisi global de la crisi econòmica, a la qual s'oferien alternatives concretes.

La més recent mostra del que diem és un informe editat el passat febrer per la Comissió de Parats de la Construcció, amb el títol de "Los parados de la construcción y la necesidad de equipamientos públicos", en el qual s'afirma la manca creixent d'equipaments públics, en especial a la comarca de Barcelona. Diu el document:

"D'una banda, els interessos dels grups dominants han provocat l'acumulació de força-treball en aquesta zona en perjudici del desenvolupament d'altres; d'una altra, tal acumulació s'ha realitzat sense que el capital, sinó més aviat els mateixos treballadors, hagi hagut de pagar els costos reals de tal operació. La manca de béns col.lectius, a la qual hem fet esment, n'és el resultat."

Segueix dient més endavant aquest informe: "Per això, els treballadors de la construcció reivindiquen, en un moment de desocupació tan alta -es parla de 30.000 parats en el sector només a la província de Barcelona-, la posta en marxa d'un pla de construccions públiques, basant-se en dos tipus de motius:

"En la necessitat de fer participar en els beneficis del desenvolupament, a través de la millora de les condicions de vida, a àmplies capes populars.

"En el fet que no és just que la crisi caigui sobre els qui més han contribuït a l'expansió."

L'anàlisi dels parats de la construcció afirmava, però, que "no totes les obres públiques són igualment beneficioses per als interessos de la col.lectivitat. Massa sovint, les obres públiques que ha potenciat l'Administració s'han limitat a operacions necessàries al capital i amb escàs relleu per als treballadors. Es per això que en primer lloc es reivindica la construcció d'equipaments socials de clara índole col.lectiva: escoles, hospitals i transports públics. Només en segon lloc, creiem, s'ha de prestar atenció a altres infraestructures com, per exemple, les del transport privat."

L'estudi analitza amb detall i abundants estadístiques les insuficiències d'equipaments, els projectes aprovats, etc., mirant a les necessitats de la col.lectivitat i a pal.liar la forta desocupació en el sector de la construcció.

Antoni Ferrer

Huertas en llibertat

El periodista Josep Mª Huertas i Claveria és rebut,en sortir en llibertat provisional el 12 d'abril, per nombrosos amics i companys. Compartim la seva justa alegria.

El laude del Metall o un exemple de ‹pacte social›

L'actitud de l'Organització Sindical i de la Delegació de Treball en el curs de les deliberacions del conveni col.lectiu siderometal.lúrgic de la "província" de Barcelona, posa de manifest un cop més la necessitat d'un trencament -la ruptura- amb tota una situació que ha durat 40 anys.

No ens enganyem sobre el paper que l'Estat acompleix dins de les democràcies capitalistes, però d'això a jugar -com ha fet el Ministeri de Treball que presideix Solís- amb tant de cinisme al servei incondicional del capital, accelerant el laude antiobrer, hi ha la diferència entre dictadura feixista i democràcia.

Pel que fa a la patronal, ha demostrat que és impossible el "pacte social" que tant reclamen. Es potser en la única cosa que els treballadors hi estem d'acord.

El paper de l'Organització Sindical ha estat el de sempre. Es lògic que la ruptura sindical, dins de la ruptura democràtica, sigui avui un dels anhels més sentits per la classe treballadora.

Per fi, hi ha el paper de l'avantguarda. Creiem que hi ha hagut excessives precipitacions, que han portat a entrar en el ritme de negociacions que volia la patronal, a part d'una plataforma reivindicativa poc realista. Les condicions per a una vaga general del sector, quan les grans empreses i importants comarques tenen convenis propis i quan es porten tants anys de manca de coordinació, no s'improvisen d'un dia per l'altre.

Això no obstant, la mobilització de 22.000 vaguistes el dia 22, segons xifres del Sindicat, però en realitat molts més, ha estat important, i les provocacions patronals i del govern -amb aquest laude irrisori, les detencions i els acomiadaments, la brutalitat de la força pública contra els piquets i manifestants- poden avivar la lluita, que ha pres amb força amb la important participació de la petita i mitjana empresa i l'absència, no irrecuperable, de les grans del sector.

D'altra banda, l'extensió per barris i comarques ha estat significativa: Poble Nou, Sant Andreu, l'Hospitalet, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià, Sants, Zona Franca, Gràcia, Clot, Granollers, Cerdanyola, Rubí, Vilanova i la Geltrú, Terrassa, Sant Cugat, Badalona, Sabadell, Montcada, Mataró, etc. La coordinació d'aquestes lluites, la incorporació de les grans empreses, fixar uns objectius clars, són les possibles sortides al laude actual.

SOBRE EL CONGRÉS DE LA UGT

Aquests darrers dies s'ha celebrat el Congrés de la UGT a Madrid que assesta un nou cop al projectat Congrés Verticalista de l'OSE. En efecte, quan reformistes i ultres es disposen a preparar el conciliàbul continuista (amb diferents intencions), la UGT fa el seu Congrés públicament i es fixa per objectiu, entre altres, les llibertats polítiques i sindicals. La seva celebració i les seves resolucions són, per tant, d'una gran importància en la vida del país i, tal com ho veiem, constitueixen un veritable acte amb intenció de ruptura. Endemés, és una demostració de la justesa de la política de sortir a la superfície, i obre una experiència important per al conjunt del moviment obrer i de les seves organitzacions de classe. I molt concretament per a Comissions Obreres. No és cas, però, segons el nostre parer, que les Comissions Obreres preparin el "seu" Congrés, perquè cal que insisteixin molt més encara en el seu caràcter de moviment sindical organitzat. El que cal és anar fent magnes assemblees públiques, a tots els graons: rams, zones...Aquestes experiències tenen el seu punt de partença més immediat en l'assemblea de 500 delegats de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

Nogensmenys, trobem una limitació en les resolucions del Congrés pel que fa al paper de les mobilitzacions de la classe obrera per les seves reivindicacions concretes, que a la declaració final no es recullen. I, d'altra banda, la persistència de les relacions UGT-PSOE, que es mantenen inalterades.

Aquest Congrés ha coincidit amb una escalada repressiva del govern Arias-Fraga que manté a la presó en Camacho, símbol de la classe obrera, que continua assassinant a patriotes bascs, etc.

Els comunistes, en suma, saludem la celebració d'aquest Congrés de la UGT per damunt de qualsevol incomprensió, que encara n'hi ha al si d'algunes esferes de la UGT.

Les recents reunions, a diferents nivells, de CC.OO. amb els distints corrents sindicals, el Congrés de la UGT i la pràctica diària dels treballadors situen en un primer pla de l'activitat sindical democràtica la lluita per la llibertat sindical, que ha de ser obra dels treballadors (manuals i intel.lectuals), però de la qual s'han de corresponsabilitzar, unitàriament, totes les forces sindicals existents a l'Estat.

Cal iniciar un extens debat de masses que situï les característiques més precises de la ruptura sindical en el marc de la ruptura democràtica i que no exclogui ningú que manifesti inequívocament l'exigència de la llibertat sindical. Es cas, doncs, d'iniciar la marxa d'una pràctica sindical unitària doblement caracteritzada: debat de masses i relacions entre les forces sindicals. Tal com ho veiem aquesta pràctica sindical unitària contindria, grosso modo, els següents aspectes: a) lluita articulada per la defensa dels interessos econòmics dels treballadors, lluita contra l'encariment de la vida, contra la desocupació forçosa, negociació col·lectiva...; b) l'articulació de la lluita per exigir la llibertat sindical; c) com avançar cap a la unitat sindical a través d'estructures unitàries i representatives, a tots els nivells, en la confluència d'un organisme, sense exclusions, que convoqui el Congrés Sindical Constituent, en la llibertat; d) iniciar una ampla discussió de masses sobre què s'entén que ha de caracteritzar el sindicat de classe, unitari i independent. Cal anar, amb urgència, superant les generalitats, les imprecisions, i passar a com fer.

Sense pretendre pas esgotar el tema i amb un esperit d'aproximació, considerem que l'esmentada reflexió hauria de tenir en compte: característiques del sindicat; natura i contingut de la unitat orgànica; paper i funció del sindicat davant de la societat; relacions del sindicat amb totes les forces que tenen objectius semblants o que poden coincidir en moments concrets...

No és cas d'intel.lectualitzar falsament un debat, sinó d'encetar la necessària i urgent discussió que tradueixi la pràctica general de la lluita dels treballadors al nostre país, veritable exemple unitari per al món sencer, en la consolidació orgànica de la unitat sindical.

Però per a això, la conquesta, ara, de la llibertat sindical és una qüestió inajornable. En aquest sentit, continuen les denúncies de la "reforma" de Martín Villa: els exemples de l'Agrupació "provincial" de Maquinària i dels enllaços sindicals de Montornès són contundents i obren unes extraòrdinàries perspectives : "Fora el Congrés Vertical", diuen.

S.Roig

Forta fusta

Els dies 5 i 6 d'abril més de vint mil treballadors del ram de la fusta de la "província" de Barcelona, el noranta per cent del total, anaven a la vaga en defensa de la plataforma reivindicativa del seu conveni: augment de 3.500 pessetes; revisió trimestral; 40 hores setmanals de treball; tres pagues extres de 30 dies de salari real; 30 dies de vacances; IRTP i Seguretat Social a càrrec de les empreses; no absorció ni compensació d'aquestes millores; festes no recuperables, i no a les sancions per motius socials o polítics.

La vaga del ram de la fusta s'ha centrat, sobretot, a les ciutats de Barcelona, l'Hospitalet, Sabadell i Terrassa.

Amb constants assemblees decisòries al Sindicat, amb marxes de milers pels carrers de Barcelona, els treballadors del ram han demostrat -com fa uns mesos ha feien els del ram de l'aigua- disposar d'una coordinació i combativitat fruit del treball de les Comissions Obreres des de fa ja temps.

El que s'ha aconseguit representa un augment salarial del 60 per cent, en el ram de més baixos salaris de tota la indústria i els serveis.

El «búnker» al telèfon...

La "Norma de Obligado Cumplimiento" que el Ministeri de Treball ha dictat com a solució al conflicte del conveni de la Telefònica posa de manifest -com en el cas dels obrers de la construcció- que la postura intel.ligent i combativa dels treballadors pot aconseguir millores salarials molt per sobre de les limitacions que imposen les mateixes lleis del govern.

L'augment ha estat de prop d'un 30 per cent, la qual cosa supera la darrera oferta de l'empresa. A més, aquestes condicions són només per un any i l'any que ve es poden iniciar novament les negociacions, contràriament a la durada dels convenis que és, per llei, de dos anys.

Per contra, i sobretot a Barcelona, ha quedat una forta insatisfacció per l'actitud autoritària de l'empresa, que no accedeix a revocar les sancions i acomiadaments. Segons sembla, la direcció de Telefònica -vinculada a la ITT i al govern- està dividida entre els qui voldrien anul.lar les sancions i els qui formen part del "búnker" de l'empresa. Solament la decidida solidaritat de les centrals sindicals europees -que van amenaçar amb deixar incomunicada la península- va impedir que la militarització dels treballadors de Telefònica fos la "solució" al conflicte.

Vida del Partit

EL PSUC EN PÚBLIC A TARRAGONA

El dia 9 d'aquest mes, organitzat pel Comitè Local de Tarragona del PSUC, es va fer un sopar-homenatge al company Leandre Saun i a la seva companya, Carme Casas. Hi van assistir prop de 500 persones, la major part militants del PSUC de Tarragona i també de Reus, Tortosa i amics de Barcelona.

Leandre i Carme pronunciaren parlaments, que tothom va escoltar en silenci i amb emoció perquè l'un i l'altra explicaren la seva vida de revolucionaris, de militants comunistes durant més de 45 anys. Militants actius de les JSU durant la guerra, refugiats a França en acabar-se aquesta, detinguts, per les seves activitats polítiques, per la Gestapo, retornen a Espanya l'any 1946 i s'incorporen a l'organització clandestina. Són detinguts a Saragossa. Leandre és condemnat a mort (temps després commutat) i Carme a molts anys de presó. Un cop recobren la llibertat fixen llur residència a Tarragona.Tot seguit, encara en llibertat vigilada, s'incorporen a l'organització del Partit d'aquesta ciutat. Actualment en Leandre és membre de la direcció local.

En acabat de parlar els dos homenatjats intervingué un membre del Comitè Local de Tarragona. Després de dedicar unes paraules de fraternal afecte a Leandre i Carme, feu una síntesi de la situació política a Tarragona. Va assenyalar les tasques que cal fer i analitzà també la situació a Catalunya i a tot l'Estat espanyol.

Es va llegir un missatge de Convergència Socialista a Tarragona en el qual, després d'una fraternal salutació als homenatjats, es mostrava la disposició clara de marxar units amb el PSUC en el combat per la democràcia i, més enllà, cap al socialisme. Aquesta salutació fou aplaudida amb entusiasme.

Volem assenyalar que, en acabat el sopar-homenatge, nou assistents demanaren l'ingrés al PSUC i 4 a la Joventut Comunista.

Corresponsal.

Comunicat de premsa del PSUC

El Comitè Executiu del PSUC s'ha reunit per estudiar la situació política i ha pres els acords següents:

1. Saludar el resultat de la reunió del Consell de Forces Polítiques de Catalunya amb el President de la Generalitat a l'exili, senyor Tarradellas, celebrada a París els dies 10 i 11 d'abril, en què han estat ratificats els punts programàtics del Consell en relació amb la reivindicació de l'Estatut de 1932 i del Govern Provisional de la Generalitat, s'ha expressat la voluntat de negociar i pactar amb els organismes de coordinació democràtica dels altres pobles d'Espanya i s'ha cridat el poble de Catalunya a eixamplar la seva lluita unitària fins a conquerir les llibertats democràtiques i nacionals.

2. Cridar els comunistes a donar suport decidit a la lluita que lliuren els treballadors del Metall, la Fusta, la Construcció, la Telefònica i altres rams en defensa de les seves reivindicacions i per la llibertat sindical, component inseparable de la lluita de tot el poble per la democràcia.

3. Expressar el seu suport a la decisió adoptada per dirigents i lluitadors de CC.OO., UGT, USO i SOC de celebrar una manifestació el Primer de Maig a Barcelona, per a la qual han demanat permís al Governador Civil, i expressar també el seu suport al conjunt de les accions programades pel moviment obrer per tal de commemorar la diada internacional dels treballadors com una gran jornada de lluita per la llibertat sindical.

4. Saludar que el Congrés de la UGT s'hagi pogut celebrar. Això representa un èxit de la lluita dels treballadors, un nou pas cap a la ruptura sindical i un nou avenç cap al canvi polític.

5. Condemnar enèrgicament la discriminació inadmissible que representa el fet que, mentre la televisió informava del Congrés de la UGT, eren detinguts a Madrid set joves comunistes entre els quals figura Domènec Martínez Garcia, de Terrassa, i retinguts a la presó en Simón Sánchez Montero i els membres de Coordinación Democrática Camacho, Aguado, Álvarez Dorronsoro i García Trevijano, així com els altres presos polítics, la llibertat dels quals ha de ser arrencada per la protesta i la lluita popular.

6. Expressar la seva protesta per l'assassinat del jove basc Manuel Maria Carmendia, mort a trets per la Guàrdia Civil prop de Vera de Bidasoa, que subratlla novament la urgència de l'amnistia i de l'establiment de les llibertats democràtiques, premisses indispensables per erradicar la violència.

7. Cridar els comunistes a donar suport a la preparació de les "Jornades Catalanes de la Dona", anunciades per al proper mes de maig, i considerar la lluita per l'alliberament de la dona com una tasca central del combat general per la llibertat i el socialisme.

Barcelona, 23 d'abril de 1976

El Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat de
Catalunya.

Carta a Le Monde

Publiquem la carta que el Secretari General del PSUC ha enviat al periodista Niedergang, de "Le Monde", per tal de fer alguns aclariments sobre uns articles apareguts en l'esmentat diari francès:

M. Marcel Niedergang

"Le Monde" - París.

Distingit amic:

He llegit amb atenció els seus articles sobre Catalunya apareguts a "Le Monde" dels dies 6,7 i 8 d'abril, que han desvetllat gran interès en els medis de l'oposició catalana.

En el darrer, èn la referència que fa a la nostra conversa,he trobat dues qüestions que no reflecteixen exactament les opinions que li vaig expressar i m'interessa que ho sàpiga, perquè suposo que es tracta d'una confusió o d'un malentès derivat del caràcter informal de la nostra xerrada.

La meva resposta a la seva pregunta sobre el POUM i el cas Nin es va limitar a fer-li present que ja en alguna ocasió havíem condemnat la desaparició i mort d'en Nin el 1.937 qualssevol que en fossin els autors, tot i que la responsabilitat del POUM en el "putsch" de maig era evident i constituïa un sabotatge a la causa de la República, opinió que jo havia repetit recentment i que es publicaria dies després a la revista "Mundo", de Barcelona, de data 3-4-76.

Tampoc no li vaig dir "anirem a les eleccions del novembre amb confiança", perquè el PSUC considera inacceptable aquest projecte d'eleccions típicament feixistes.

El PSUC entén que la ruptura democràtica s'ha de produir si pot ser abans del novembre i, obligadament, abans de qualsevol mena d'eleccions, que només acceptaríem si s'estableixen prèviament les llibertats d'associació,reunió, paraula, premsa, manifestació, etc., si s'implanta el sufragi universal i hi ha llibertat per a l'actuació de tots els partits. La nostra posició sobre el tema està reflectida en el comentari titulat "Per uns ajuntaments democràtics", que apareix a "Treball" del 15 de març, comentari que vaig escriure jo mateix i que em permeto adjuntar-li per si no el coneix. Quan li vaig expressar la meva confiança en el resultat d'unes futures eleccions no em referia a les convocades per al novembre, sinó a les que s'hauran de celebrar en condicions de llibertat.

El saluda atentament,

Gregori López Raimundo

LLIBRES, ROSES... I MANIFESTACIÓ

La diada de Sant Jordi, en la qual se celebra el Dia del Llibre, ha pres, ja fa anys, un pregon caràcter popular. La gent omple els carrers, mira i compra llibres (els publicats en llengua catalana assoleixen èxits ben notables), compra la tradicional rosa. Al fet cultural, ja prou important, s'afegeix l'esperit d'afirmació de la personalitat nacional de Catalunya. I això, ho repetim, d'una manera verament popular. Enguany la reivindicació de la llibertat ha assolit, a Barcelona, el Dia del Llibre, una intensitat que es va materialitzar en la manifestació -a la qual havia prestat suport el Consell de Forces Polítiques de Catalunya- d'unes deu mil persones, entre les quals volem remarcar la presència de nombrosos obrers del Metall, amb les seves pancartes, que va sortir de la plaça de Sant Jaume i va recórrer la Rambla cap amunt, fins a la plaça de Catalunya. Des de les vuit del vespre, aproximadament, fins a les onze va durar la manifestació. Els manifestants varen mantenir-se ferms davant de les brutals escomeses de la policia. Malgrat les porres, les bales de goma -hi ha un ferit de certa consideració per una d'elles- i les bombes de fum, durant gairebé tres hores milers de persones feren onejar la senyera catalana -n'hi havia moltes i algunes de ben grans-, cridaren "Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia", victorejaren Catalunya i l'Assemblea de Catalunya, cantaren "Els segadors". A la foto, un aspecte de la concentració a la plaça de Sant Jaume, abans de començar a marxar la manifestació. (Foto "Treball")

El Reagrupament, solidari

La setmana passada, en Josep Pallach, dirigent del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, va suspendre voluntàriament una conferència que havia de donar a Santa Coloma de Gramenet, com a protesta per la prohibició governativa de la conferència que havia de pronunciar amb anterioritat el nostre company Pere Ardiaca.

Saludem de tot cor aquest gest de solidaritat democràtica -que s'afegeix al que en algunes ocasions havien tingut altres grups polítics-, aquesta negativa a admetre qualsevol discriminació, particularment valuosa per part d'un grup que no amaga les seves diferències amb els comunistes.

Un altre membre del RSDC, el company Labòria, va tenir a començaments d'abril un gest solidari equivalent en ser prohibida a en Pere Ardiaca una conferència a Rubí. Però en comptes de suspendre la seva conferència, en Labòria la va donar tot dedicant els primers minuts a llegir unes declaraciones de l'Ardiaca publicades recentment. Es a dir, restituint la veu que havien fet callar.

Ens preguntem si aquesta no és la millor manera de rebutjar la repressió selectiva. Té l'avantatge d'evitar que la "llei del silenci" s'apliqui als uns i als altres.

Però cadascú ha de decidir com protestar. L'important és el gest. L'important és rebutjar l'intent repulsiu del govern de corrompre moralment unes forces de l'oposició fent-los acceptar privilegis polítics i d'enfrontar-les amb les altres.

Els treballs i els dies

La «part social»

Segons el sindicalisme feixista espanyol, l'empresariat és la "part econòmica" i els treballadors la "part social". Com si el treball, creador de tota riquesa, no fos una realitat ben econòmica! La intenció d'aquest vocabulari és clara: atribuir en exclusiva als patrons la part dirigent i activa en el procés econòmic i relegar l'obrer a un paper passiu, al paper de factor subaltern i dirigit. L'adjectiu "social" fa pensar en lleis de protecció al treball o beneficència per a pobres: fa pensar en qualsevol cosa menys en la direcció de l'economia.

Aquesta trampa semàntica suggereix moltes reflexions. Jo l'he relacionada amb una notícia llegida fa pocs dies: les organitzacions empresarials i sindicals italianes han arribat a l'acord de defensar conjuntament les instal.lacions industrials per tal d'evitar que siguin objecte de sabotatges i atemptats. Grups de treballadors participen en rondes de vigilància. El motiu de l'acord és evitar que es reprodueixin els atemptats i incendis provocats darrerament per l'extrema dreta a fi de degradar el clima de convivència pública i justificar aventures reaccionàries.

Els treballadors italians demostreu amb aquest acord que són "part econòmica". Es a dir, que no són un factor econòmic únicament pel fet de suar damunt de la màquina, sinó també perquè es troben en condicions i disposició per assumir la gestió i les responsabilitats de l'activitat econòmica. Demostren que se senten tan responsables de les instal.lacions industrials com els seus patrons. Al mateix temps, posen de manifest la seva maduresa política, palesada per la capacitat d'aliar-se fins i tot amb el gran capital contra la subversió i el caos feixistes i per defensar l'ordre democràtic assolit fins ara. De passada mostren el seu respecte responsable per una riquesa col.lectiva -els mitjans de treball- destinada, tard o d'hora, a esdevenir patrimoni de la comunitat.

Deixeu que els treballadors s'organitzin lliurement al nostre país i veureu com tenen també capacitat d'iniciativa i d'intervenció "econòmica", com no són només "part social".

Serrallonga

El «règim especial» per a Catalunya

Els verbalreformistes del Govern s'han tret de la mànega una comissió per estudiar un "Régimen Administrativo Especial para las cuatro provincias catalanas". Al marge dels futurs treballs i contactes d'aquesta comissió, de bell antuvi sabem allò que produirà. El ministre Fraga ho ha dit ben clar en parlar d'una "cámara de representantes regionales" que, com a màxim exponent d'atribucions, podrà arribar a ésser -Fraga dixit- "una unidad administrativa radicada en el Gobierno". L'intent no va més enllà de reviure una mena de mancomunitat que coordini administrativament les "províncies" catalanes.

Amb aquest "Régimen Administrativo Especial" el Govern, un cop més, tira pel dret sense comptar amb el poble català. Mentrestant no perd ocasió per arremetre contra l'Estatut del 32 amb els clàssics tòpics que el franquisme no ha deixat mai d'utilitzar: separatisme, perill de guerra civil, insolidaritat amb la resta dels pobles de l'Estat espanyol. Altres arguments més subtils plantegen que és molt difícil de demostrar que el poble català està per l'Estatut i que, si més no, el del 32 està passat de moda.

La reivindicació de l'Estatut del 32 no solament figura en els programes d'organismes polítics tan representatius i amplis com el Consell i l'Assemblea de Catalunya -i àdhuc d'altres forces polítiques encara no integrades en aquestes dues instàncies unitàries- sinó que centenars de milers de catalans dels més diferents indrets del país han sortit al carrer, malgrat accions repressives de duresa excepcional, per reclamar l'Estatut; entitats cíviques, UTT, assemblees de treballadors, col.legis professionals, fins i tot ajuntaments (com el de Tarragona), s'han definit a favor del seu restabliment.

No hi ha cap mena de dubte que el poble català necessita poder manifestar la seva opinió obertament, lliurement, i caldrà que ho faci tan aviat com pugui. Però si alguna opció parteix d'una garantia democràtica és precisament l'Estatut del 32, i no pas la situació de "nova planta" que estem patint des de fa 36 anys. Tampoc no pot ser una solució tornar a una mancomunitat que ja en el temps d'en Prat de la Riba es mostrà netament insuficient.

Mentrestant, el balanç del reformisme continuista és ben migrat per a Catalunya. Un decret sobre "lenguas vernáculas" que tothom està d'acord a qualificar de regressiu respecte a la situació anterior. Una folklòrica visita reial que ha quedat en foc d'encenalls, puix que gran part de les xifres aprovades en el consell de ministres de Barcelona ja estaven més que enterrades i les quantitats que resten per a noves realitzacions són més aviat magres. I, ara, aquesta comissió per a l'estudi d'un règim administratiu que s'intenta d'imposar per dalt i que estarà molt lluny de recollir les mínimes aspiracions nacionals de Catalunya.

I, enmig de tot això, continua la discriminació del català a les escoles i facultats, als mitjans de comunicació i de la vida oficial. Continuen els dèficits d'infraestructura i Catalunya registra el percentatge més elevat de parats de tot l'Estat.

¿Com vol que ens el creiem, senyor Fraga?

Jordi Grau

Amnistia laboral

La readmissió dels acomiadats el gener de 1975 a "Seat" -uns 320-, independentment de les motivacions que la direcció de l'empresa hagi tingut per fer-ho al final d'un conveni tan poc favorable als treballadors com el d'aquest any (i que en un proper número haurem d'analitzar amb detall), no pot deixar de saludar-se com una important victòria dels treballadors de la "Seat" i de tota la classe obrera.

Es tracta d'una victòria moral perquè demostra la justícia d'una exigència arbitrràriament negada durant 15 mesos per l'empresa. I d'una victòria política, resultant, si no dels efectes directes de la lluita obrera de "Seat", sí en canvi de la pressió obrera i democràtica general i també de la recuperació del propi moviment obrer a "Seat" en els darrers temps. Al mateix temps -i cal posar-ho en relació amb el cas dels MIR i el d'"Ensidesa", que semblen anar cap a un desenllaç similar-, posa de manifest una actitud nova de la patronal (de l'Estat -patró en aquests casos) de cara a la negociació, més transigent i alhora amb més iniciativa. Caldrà reflexionar-hi des del moviment obrer.

AVUI

BARCELONA
Vint mil obrers del metal en vaga

EDITORIAL
Trenta-set anys després

«No hi ha política social»

MALLORCA
L'Albufera d'Alcúdia, salvada

EL LLENGUATGE
Les paraules adients

Casanovas s'en va de l'EDC

Benvingut el diari AVUI!

"Treball", periòdic català, que ha aparegut gairebé ininterrompudament durant el franquisme, s'adhereix a l'entusiasme de tots els catalans a l'hora de l'aparició del diari "Avui". La presència de l'"Avui" ha de ser considerada com la conquesta col.lectiva dels ciutadans de Catalunya, que han vist maltractada la seva llengua per un règim centralista, totalitari i antidemocràtic.

"La cultura és inseparable de la llengua", "Catalunya aspira a enfortir la seva personalitat perquè així creu servir millor la causa de la civilització universal", "no hem d'oblidar que aquí, a Catalunya, per les seves activitats industrials i per les seves possibilitats econòmiques, la cultura havia d'orientar-se en un sentit de reivindicacions socials amb més intensitat i rapidesa que en altres països...", fragments de l'Informe de la Delegació Catalana al II Congrés d'Intel.lectuals Antifeixistes, de l'any 1937, llegits pel Dr. Jaume Serra Húnter, podrien ser les veus de fons dels catalans que, abans i ara, lluitant per la seva llengua i la seva cultura, han lluitat per la democràcia i el progrés social. L'aparició d'"Avui", després de quaranta anys de repressió feixista contra la premsa i l'expressió catalanes, esdevé una síntesi i una fita històrica. I, alhora, un punt de partida: cal seguir lluitant per imposar la llibertat, que és indivisible, que ha de ser total. Que l'aparició del diari "Avui" faci més audaç i més dinàmica la lluita per la llibertat d'expressió, per la llibertat d'afirmació cultural, per la llibertat en el terreny d'ensenyament. Cal, finalment, esperar dels homes que fan l'"Avui" una veritable actitud unitària i democràtica, sense exclusions de cap mena, i que sàpiguen recollir a les pàgines del nou diari totes les aspiracions i totes les veus dels qui ara lluiten per la democràcia. Les múltiples aportacions particulars que han fet possible l'aparició de l'"Avui" indiquen, inequívocament, les veus i els crits diversos que hauran de trobar en el diari català el lloc que els correspon.